Světový bestseller. Doporučuje časopis *People*, *US Weekly*, *Cosmopolitan* a *Glamour*.

Možná v jiném životě

Věříte na osud?

Jedna žena,
dva paralelní světy.
Život je dlouhý
a plný rozhodnutí…

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Možná v jiném životě

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Copyright © 2015 by Taylor Jenkins Reid
Translation © Jana Mandelíková, 2015

Erin, Julii, Saře a Tamaře a všem dalším ženám, se kterými nás dohromady musel svést osud. Možná že se známe v mnoha jiných světech.

Ještěže jsem si zamluvila místo v uličce, protože jsem poslední, kdo do letadla nasedá. Věděla jsem, že budu mít zpoždění. Chodím pozdě skoro všude. Proto jsem si už dopředu zarezervovala místo v uličce. Hrozně nerada nutím lidi vstávat, abych se kolem nich mohla protáhnout. Kvůli tomu taky nikdy v kině nechodím na záchod během promítání, i když se mi vždycky hrozně chce.

Procházím dál úzkou uličkou, držím si příruční zavazadlo těsně u sebe a snažím se do nikoho nevrazit. Jednomu muži strčím do lokte a omluvím se mu, ačkoliv se zdá, že on si toho vůbec nevšiml. Když se pak jiné ženě sotva otřu o paži, vrhne po mně pohled, jako bych ji probodla. Otevřu pusu, abych se omluvila, ale pak si to rozmyslím.

Své místo najdu lehce, je tu jediné volné.

Vzduch se nehýbe. Z reproduktorů hraje hudba. Hovor kolem mě přerušuje cvakání, jak se zavírají dvířka přihrádek na zavazadla.

Propracuju se ke svému sedadlu, usadím se a usměju se na ženu, která sedí vedle mě. Je starší a silnější a má krátké šedivé vlasy. Hodím tašku před sebe a zapnu si pás. Stoleček je zaklapnutý. Elektronika vypnutá. Sedadlo mám ve vzpřímené poloze. Když chodíváte pozdě často, naučíte se, jak dohnat ztracený čas.

Pohlédnu z okénka. Letištní personál je navlečený do extra vrstvy oblečení a svítivých bund. Jsem tak ráda, že míříme do teplejšího klimatu. Vezmu do ruky palubní časopis.

Zanedlouho zaslechnu hukot motorů a cítím, jak se kola pod námi začínají otáčet. Když se odlepíme od země, žena vedle mě sevře opěrku. Zdá se, že je strachy bez sebe.

Já se létání nebojím. Bojím se žraloků, hurikánů a nespravedlivého zatčení. Bojím se, že se svým životem nikdy nenaložím smysluplně. Ale létání ne.

Klouby na ruce jí napětím zbělely.

Zastrčím časopis zpátky do kapsy na sedadle. „Nejste zvyklá létat?“ zeptám se jí. Když jsem nervózní, povídání mi pomáhá. Jestli jí povídání pomůže taky, je to to nejmenší, co můžu udělat.

Žena se obrátí a pohlédne na mě. „Obávám se, že ne,“ řekne a smutně se usměje. „Neopouštím New York moc často. Tohle je poprvé, co letím do Los Angeles.“

„No, jestli vám to nějak pomůže, já létám každou chvíli a můžu vám říct, že náročné je vždycky jenom vzlétání a přistávání. Čekají nás ještě tak tři

minuty a pak na konci letu dalších pět minut, které můžou být nepříjemné. Zbytek… to je, jako byste seděla v autobuse. Takže celkem osm blbých minut a jste v Kalifornii."

Stále stoupáme. Sklon letadla je tak velký, že se uličkou rozkutálí zbloudilá lahev vody.

„Osm minut, a to je všechno?" zeptá se.

Přikývnu. „To je všechno," řeknu. „Jste z New Yorku?"

Pokývne hlavou. „A co vy?"

Pokrčím rameny. „Žila jsem v New Yorku. Ale teď se stěhuju zpátky do Los Angeles."

Letadlo se prudce zhoupne, protože vyletíme nad mraky, a pak se srovná. Žena se zhluboka nadechne. Musím přiznat, že i mně se udělalo trochu špatně.

„Ale v New Yorku jsem byla jenom devět měsíců," řeknu. Čím déle budu mluvit, tím méně si bude všímat turbulencí. „Poslední dobou jsem se dost stěhovala. Do školy jsem chodila v Bostonu. Pak jsem se přestěhovala do Washingtonu, pak do Portlandu v Oregonu. Pak do Seattlu a do Austinu v Texasu. Potom do New Yorku. Do města, kde se plní sny. Jenže mně ne, víte. Ale vyrostla jsem v Los Angeles. Takže můžu říct, že se vracím tam, odkud pocházím, ale nevím, jestli tomu pořád můžu říkat domov."

„A kde máte rodinu?" zeptá se. Má stažený hlas. Hledí dopředu před sebe.

„Moje rodina se přestěhovala do Londýna, když mi bylo šestnáct. Moje mladší sestra Sarah se dostala do Královské baletní školy a to nešlo odmítnout. Já tu zůstala a dodělala si školu v L.A."

„Žila jste sama?" Zabírá to. Rozptýlení.

„Bydlela jsem v rodině svojí nejlepší kamarádky, dokud jsem nedodělala střední. A pak jsem se odstěhovala na vysokou."

Letadlo se vyrovná na letové hladině. Kapitán nás informuje o tom, jak letíme vysoko. Žena vedle mě sundá ruku z opěrky a nadechne se.

„Vidíte?" řeknu jí. „Úplně jako v autobuse."

„Děkuju," odvětí.

„Za málo."

Vyhlédne z okénka. Znovu vyndám palubní časopis. Obrátí se na mě. „Proč se pořád tak stěhujete?" řekne. „Není to těžké?" Hned se zarazí. „No vidíte, hned jak přestanu lapat po dechu, začnu se chovat jako vaše matka."

Společně se zasmějeme. „Ne, ne, to je v pořádku," řeknu. Nestěhuju se z místa na místo záměrně. Není to moje úmyslné rozhodnutí žít jako nomád. Ačkoliv si uvědomuju, že každé moje stěhování je rozhodnutí založené vždycky jen a pouze na narůstajícím pocitu, že nepatřím tam, kde jsem, a podnícené nadějí, že možná opravdu existuje místo, kam patřím, místo, které leží někde přede mnou v budoucnosti. „Asi… nevím," odpovím. Těžko se to formuluje, zejména někomu, koho sotva znám. Ale pak otevřu pusu a vyhrknu: „Nikde jsem se necítila jako doma."

Pohlédne na mě a usměje se. „To je mi líto," řekne. „Musí to být těžké."

Přejdu to, protože tak to dělám vždycky. Vždycky mám nutkání ignorovat to špatné a utíkat se k dobrému.

Ale právě teď ze svého nutkání dobrý pocit nemám. Nejsem si jistá, že mě vede tam, kam chci jít.

Přestanu ho ignorovat.

A pak, protože až vystoupíme z letadla, už ji víckrát neuvidím, udělám o krok víc. Řeknu jí něco, co jsem sama sobě přiznala teprve nedávno. „Někdy se bojím, že nikdy nenajdu místo, kde bych se cítila doma."

Položí svou ruku na mou. „Určitě najdete," řekne. „Jste ještě mladá. Máte spoustu času."

Zajímalo by mě, jestli poznala, že mi je devětadvacet, a myslí si, že jsem mladá, nebo jestli si myslí, že jsem mladší než ve skutečnosti.

„Děkuju," řeknu. Vytáhnu z tašky sluchátka a nasadím si je.

„Na konci letu, během těch pěti nepříjemných minut před přistáním, můžeme probrat třeba mou neschopnost vybrat si povolání," usměju se. „To vás určitě rozptýlí."

Na tváři se jí rozlije široký úsměv a nahlas se zasměje. „Bude mi potěšením."

Při vstupu do letištní haly spatřím Gabby, která drží ceduli s nápisem „Hannah Marie Martinová", jako bych ji snad neznala, jako bych snad nevěděla, kdo mě vyzvedne.

Rozběhnu se k ní, a jak se blížím, všimnu si, že vedle jména nakreslila ještě mou podobiznu. Je to jen hrubý náčrtek, ale vůbec není tak hrozný. Hannah na jejím obrázku má velké oči a dlouhé řasy, drobný nosík a čárku místo rtů. Vlasy má nahoře na hlavě dramaticky sepnuté do vysoko vyčesaného drdolu. Jediná věc k zaznamenání nakreslená na tyčkovitém těle jsou prsa nadměrné velikosti.

Já se tak úplně nevidím, ale připouštím, že kdybyste mě zredukovali na karikaturu, byla bych velká prsa a vyčesaný drdol. Asi jako myšáka Mickeyho dělají velké uši a tlapky v rukavicích nebo Michaela Jacksona bílé ponožky a černé mokasíny.

Mnohem radši bych byla vyobrazena se svými tmavěhnědými vlasy a světlezelenýma očima, ale chápu, že když malujete propiskou, s barvou toho moc nenaděláte.

Přestože jsem Gabby osobně viděla naposledy v její svatební den před dvěma lety, poslední dobou jsem ji vídala každé nedělní dopoledne. Videochatujeme spolu bez ohledu na to, co máme ten den v plánu nebo z jak moc velké kocoviny se jedna z nás léčí. Svým způsobem to je věc, na kterou se ve svém životě můžu spolehnout nejvíc.

Gabby je drobná a jako tyčka. Vlasy má sestřižené na krátké mikádo a nemá na sobě ani špetku tuku navíc, ani co by se za nehet vešlo. Když ji obejmu, uvědomím si, jak zvláštní je objímat někoho, kdo je o tolik menší než já, a jak jsme na první pohled naprosto rozdílné. Já jsem vysoká, dobře stavěná a bílá. Ona je malá, hubená a černá.

Nemá ani make-up, a přesto je tady jednou z nejhezčích žen. Ale o tom mlčím, protože vím, co by mi odpověděla. Řekla by, že na tom nezáleží. Řekla by, že bychom si neměly lichotit ohledně svého vzhledu nebo spolu soupeřit, kdo je hezčí. Na tom něco je, takže si to nechám pro sebe.

Gabby znám od té doby, kdy nám bylo oběma čtrnáct. Hned první den na střední jsme si na hodině přírodopisu sedly vedle sebe. Rychle jsme se spřátelily a staly se nerozlučnými kamarádkami. Byly jsme Gabby a Hannah, Hannah a Gabby; zřídka někdo vyslovil jedno jméno bez druhého.

Když naši odjeli do Londýna, přestěhovala jsem se k ní a k jejím rodičům Carlovi a Tině. Chovali se ke mně, jako bych byla jejich vlastní. Provedli mě obdobím přihlášek na školy, hlídali, abych měla hotové úkoly a jestli dodržuju večerku. Carl se mě průběžně snažil přesvědčit, abych se stala lékařkou stejně jako on a jeho otec. Věděl totiž, že Gabby nepůjde v jeho šlépějích. Už tenkrát jí bylo jasné, že chce pracovat ve státní správě. Myslím, že Carlovi došlo, že jsem jeho poslední naděje. Tina mě však podporovala v tom, abych si našla vlastní cestu. Bohužel si stále nejsem jistá, která cesta to je. Ale tehdy jsem prostě předpokládala, že do sebe všechno nějak zapadne, že velké věci v životě přijdou samy od sebe.

Když jsme se rozjely na vysoké, Gabby do Chicaga a já do Bostonu, pořád jsme si volaly, ale začínaly jsme žít i vlastní nové životy. V prváku se Gabby spřátelila s jinou studentkou černé pleti, která se jmenovala Vanessa. Vyprávěla mi o jejich výpravách do blízkého nákupního centra a o večírcích, na které chodily. Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem tehdy nebyla malinko nervózní, že Vanessa bude Gabby bližší, než bych já kdy mohla být, že Vanessa má s Gabby něco společného, čeho já nikdy nebudu součástí.

Při jednom telefonátu jsem se na to Gabby zeptala. Ležela jsem tenkrát v pokoji na koleji na své velké posteli, telefon už byl celý opocený a rozžhavený ze snad hodinového hovoru.

„Nemáš pocit, že ti Vanessa rozumí líp než já?“ zeptala jsem se. „Protože jste obě černé?“ Hned jak jsem ta slova vypustila z úst, zastyděla jsem se. V duchu to dávalo smysl, ale když jsem to vyslovila nahlas, bylo to naprosto iracionální. Kdyby to šlo, rychle bych ta slova ve vzduchu pochytala a nacpala si je zpátky do pusy.

Gabby se mi vysmála. „Myslíš, že ti běloši rozumějí líp než já jenom proto, že jsou bílí?“

„Ne,“ řekla jsem. „Jasně že ne.“

„Tak zmlkni,“ odvětila Gabby.

A tak jsem zmlkla. Jedna věc, kterou na Gabby miluju, je to, že vždycky ví, kdy bych měla mlčet. Vlastně je ve skutečnosti jediným člověkem, který mě často zná líp než já sebe samu.

„Budu hádat,“ říká teď, když mi ve zdvořilém gestu bere z ruky příruční zavazadlo. „Budeme si muset půjčit velký vozík, abychom všechny tvoje věci pobraly.“

Zasměju se. „Na svou obranu říkám, že se stěhuju na druhou stranu země.“

Už dávno jsem si přestala kupovat nábytek nebo velké předměty. Snažím se pronajímat si spíš zařízené byty. Po jednom či dvou stěhováních přijdete na to, že kupovat postel v Ikea, smontovat, pak ji o půl roku později zase rozmontovat a prodat za pár babek, je ztráta času a peněz. Ale přesto pořád nějaké věci mám, některé přežily i několik výletů napříč celými Státy. Přišlo by mi bezcitné se jich teď zbavovat.

„Vsadím se, že máš aspoň čtyři lahvičky toho pomerančovo-zázvorového tělového mléka," řekne Gabby, když sundává jednu z mých tašek z pásu se zavazadly.

Zavrtím hlavou. „Jenom jednu. Už mi dochází."

To tělové mléko jsem začala používat někdy tou dobou, kdy jsme se seznámily. Chodívaly jsme spolu do nákupního centra a zkoušely všechna tělová mléka v různých obchodech. Ale pokaždé jsem si koupila totéž. Pomeranč se zázvorem. Jednou jsem jich měla doma v zásobě sedm.

Posbíráme zbytek mých tašek a naskládáme je na vozík, který společnými silami protlačíme dopravním ruchem na letišti až na parkoviště. Naložíme zavazadla do jejího pidiauta a usadíme se.

Nezávazně si povídáme, zatímco Gabby vyjíždí z garáží a napojí se na přivaděč, který nás dovede na dálnici. Zeptá se mě na let a jaké to bylo opustit New York. Omlouvá se, že jejich pokoj pro hosty je malý. Řeknu jí, aby neblbla, a znovu poděkuju za to, že mě nechá bydlet u sebe.

Historie se opakuje, to je mi jasné. Více než po deseti letech budu zase bydlet u Gabby v pokoji pro hosty. Více než po deseti letech pořád létám z místa na místo a spoléhám se na laskavost Gabby a její rodiny. Tentokrát je to Gabby a její manžel Mark místo Gabby a jejích rodičů. Jestli něco, tak to jen zdůrazňuje rozdíl mezi námi dvěma; jak moc se Gabby od té doby změnila, a já ne. Gabby je společnicí v neziskovce, která pracuje s problémovou mládeží. Já jsem servírka. A nijak zvlášť dobrá.

Jakmile se Gabby řítí po dálnici, kdy už řízení nevyžaduje tolik pozornosti, nebo možná jakmile jede tak rychle, že ví, že nemůžu vyskočit z auta, zeptá se mě na to, na co se chtěla zeptat od chvíle, kdy jsem ji na přivítanou objala. „Tak co se stalo? Řeklas mu, že odjíždíš?"

Zhluboka si povzdechnu a zadívám se z okénka. „Ví, že mě nemá kontaktovat," řeknu. „Ví, že ho už nikdy nechci vidět. Takže předpokládám, že nezáleží na tom, kde si myslí, že jsem."

Gabby se dívá před sebe na cestu, ale vidím, že souhlasně přikývne, je se mnou spokojená.

Právě teď potřebuju její příznivé mínění. Její názor je pro mě momentálně lepší lakmusový papírek než můj vlastní. Poslední dobou to všechno nějak drhlo. A i když vím, že mě Gabby bude mít vždycky ráda, vím také, že poslední dobou jsem její bezpodmínečnou podporu dost zkoušela.

Zejména proto, že jsem začala spát s ženatým mužem.

Nejdřív jsem nevěděla, že je ženatý. A nevím, proč jsem si myslela, že je to tedy v pořádku. Nikdy se mi nepřiznal, že je ženatý. Nikdy nenosil snubní prsten. Ani neměl vybledlý proužek kůže na prsteníku, podle čehož, jak se píše v časopisech, prý ženáče zaručeně poznáte. Byl to lhář. Dobrý lhář. A třebaže jsem měla jisté podezření, myslela jsem si, že když mi to nikdy neřekne do očí, nějak se nepočítá, že to tak je.

Měla jsem podezření, že se něco děje, když mi jednou šest dní nebral telefon a nakonec mi, jako by se nechumelilo, zavolal a dělal, že se nic nestalo. Měla jsem podezření, že tu je jiná žena, když mi nechtěl půjčit mobil. Měla jsem podezření, že já jsem ta jiná žena, když jsme v restauraci v SoHo narazili na jednoho kolegu z práce, a místo, aby mě Michael představil, řekl mi, že mám něco mezi zuby a abych si to šla vyndat. Odešla jsem na toalety. A zjistila, že tam nic nemám. Abych byla upřímná, nedokázala jsem se na sebe do zrcadla dívat déle než pár vteřin; pak jsem se ale vrátila zpátky a předstírala, že jsem nepostřehla, o co mu šlo.

A Gabby to samozřejmě všechno věděla. Přiznávala jsem jí to zároveň s tím, jak jsem si to sama připouštěla.

„Myslím, že je ženatý," řekla jsem jí konečně asi před měsícem. Seděla jsem na posteli ještě v pyžamu, mluvila s ní na notebooku a dělala si drdol na hlavě.

Sledovala jsem, jak se Gabbyin rozpixelovaný obličej zachmuřil. „Říkala jsem ti, že je ženatý," docházela jí trpělivost. „Říkala jsem ti to už před třemi týdny. Říkala jsem ti, že to musíš skončit. Protože to je špatné. A protože to je manžel jiné ženy. A protože bys žádnému chlapovi neměla dovolit, aby s tebou jednal jako s milenkou. Všechno jsem ti to už říkala."

„Já vím, ale vážně mě nenapadlo, že by mohl být ženatý. Přece by mi to řekl. Chápeš? Takže jsem si myslela, že není. A ptát jsem se nechtěla, protože bych ho urazila, ne?" Taková byla moje logika. Nechtěla jsem ho urazit.

„Musíš s touhle pitomostí hned přestat, Hannah. Myslím to vážně. Jsi báječný člověk, který má světu tolik co nabídnout. Ale tohle je špatné. A ty to víš."

Vyslechla jsem ji. A všechny její rady jsem pustila jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jako by byly určené někomu jinému, a ne mně.

„Ne," zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že se pleteš. Potkala jsem se s Michaelem v baru v Bushwicku ve středu večer. Do Bushwicku nikdy nechodím. A zřídkakdy chodím ven ve středu. A on taky ne! Není to náhoda? Že se dva lidé takhle potkají?"

„To nemyslíš vážně, že ne?"

„Proč ne? Mluvím tady o osudu. Vážně. Řekněme, že je ženatý..."

„Je."

„Nevíme to. Ale řekněme, že ano."

„Je."

„Řekněme, že je. To neznamená, že to není osud, že jsme se potkali. Co my víme, třeba to je jen přirozené řízení osudu. Možná je ženatý, ale je to v pořádku, protože tak to má být."

Věděla jsem, že jsem Gabby zklamala. Poznala jsem to na jejím obočí a sevřených rtech.

„Hele, vždyť já ani nevím, jestli je ženatý." Ale věděla jsem to. A protože jsem to věděla, musela jsem před tím utíkat, jak to jen šlo. „Víš, Gabby, i kdyby byl ženatý, nemusí to znamenat, že pro něj nejsem lepší než ta druhá žena. V lásce a válce je dovoleno vše."

O dva týdny později na mě jeho manželka přišla. Zavolala mi a ječela na mě.

Udělal to i dřív.

Přišla mu už na dvě milenky.

A jestli jsem věděla, že mají dvě děti?

Tak to jsem nevěděla.

Je snadné si logicky zdůvodnit, co děláte, když neznáte obličeje a jména lidí, kterým ubližujete. Je tak snadné zvolit sebe na úkor někoho jiného, někoho, kdo je abstraktní.

A myslím, že to byl důvod, proč jsem chtěla, aby to zůstalo abstraktní.

Hrála jsem hru na „Ano, ale". Hru na „Nevíme to jistě". Hru na „I kdyby". Dívala jsem se na pravdu vlastní optikou, zúženou a růžovou.

A pak, jako by mi náhle spadly klapky z očí, jsem uviděla v ochromující černé a bílé, co to provádím.

Záleží na tom, že jakmile jsem se postavila pravdě čelem, zachovala jsem se čestně? Počítá se, že jakmile jsem slyšela hlas jeho ženy, dozvěděla se jména jeho dětí, už jsem s ním nepromluvila ani slovo?

Počítá se, že teď naprosto zřetelně vidím svou vinu a že mám hluboké výčitky svědomí? Že malá část mě samotné se nenávidí kvůli tomu, že jsem záměrně ignorovala své podezření, že je něco špatně, abych si to ospravedlnila?

Gabby si myslí, že ano. Myslí si, že se tím vykoupím. Já si nejsem jistá.

Jakmile Michael vypadl z mého života, uvědomila jsem si, že mě v New Yorku nic moc jiného nedrží. Zima byla krutá a studená a mně připadalo, že jenom zdůrazňuje, jak jsem v tom milionovém městě osamocená. Během prvního týdne po rozchodu s Michaelem jsem našim a sestře volala každou chvíli, ne abych mluvila o svých problémech, ale abych slyšela přátelský hlas. Často jsem se dovolala do hlasové schránky. Vždycky mi ale zavolali zpátky. Vždycky. Ale nějak se mi nikdy nedařilo odhadnout, kdy budou na příjmu. A častokrát jsme vzhledem k časovému posunu měli jen chvíli na to, abychom se dovolali.

Minulý týden se všechno nakupilo. Holka, co jsem si od ní pronajímala byt, mi dala dvoutýdenní lhůtu na vystěhování, protože byt potřebovala pro sebe. Šéf po mně v práci vyjel a naznačil mi, že lepší směny připadnou těm, co odhalí výstřih. Zasekla jsem se na hodinu a půl v metru na lince G, když se jiné metro rozbilo ve stanici Bowling Green. Michael mi pořád volal a nechával vzkazy a chtěl, abych mu dovolila všechno vysvětlit. Říkal mi, že kvůli mně svou ženu opustí. Stydím se přiznat, že jsem se proto cítila líp, i když jsem se kvůli tomu zároveň cítila naprosto příšerně.

A tak jsem zavolala Gabby. A plakala. Přiznala jsem, že je to v New Yorku mnohem těžší, než jak jsem předstírala. Přiznala jsem se, že mi to nevychází, že se můj život nevyvíjí tak, jak chci. Řekla jsem jí, že potřebuju změnu.

A ona na to: „Vrať se domů."

Trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomila, že si myslí, že bych se měla vrátit do Los Angeles. Už to je tak dávno, co jsem své rodné město považovala za domov.

„Do L.A.?"

„Jo," řekla. „Vrať se domů."

„Víš, že tam je Ethan," namítla jsem. „Myslím, že se před pár lety přestěhoval zpátky."

„No tak se s ním potkáš," řekla Gabby. „Není to to nejhorší, co by se ti mohlo stát. Dát se zase dohromady s hodným klukem."

„Je tam tepleji," řekla jsem a vyhlédla z malého okna ven na špinavý sníh ležící na ulici pode mnou.

„Tuhle jsme měli dvaadvacet."

„Ale změna města nevyřeší vetší problém," připustila jsem si nejspíš poprvé v životě. „Totiž, změnit se potřebuju já."

„Já vím," odpověděla. „Vrať se domů. Změň se tady."

Poprvé po dlouhé době něco dávalo smysl.

Teď mě Gabby na okamžik chytí za ruku a stiskne ji, ale nespustí pohled ze silnice před sebou. „Jsem na tebe hrdá, že konečně bereš život do vlastních rukou," řekne. „Už jenom tím, že jsi dneska ráno nasedla na letadlo, si dáváš život do kupy."

„Myslíš?" zeptám se.

Přikývne. „Myslím, že Los Angeles ti prospěje. Viď, že jo? Vrátíš se ke kořenům. Je trestuhodné, jak dlouho jsme žily tak daleko od sebe. Tímhle to napravíš."

Zasměju se. Zkusím na tenhle krok pohlížet jako na vítězství místo na porážku.

Konečně vjedeme do jejich ulice a Gabby zaparkuje u chodníku.

Stojíme před obytným komplexem ve strmé ulici. Gabby s Markem si loni koupili řadový domek. Dívám se na řadu domů a hledám číslo čtyři, abych viděla, který z nich je jejich. Sice jsem tu ještě nikdy nebyla, ale celé měsíce jsem Gabby posílala pohledy, dobroty a různé dárky. Její adresu znám zpaměti. Zrovna když si ve večerním světle všimnu čísla na dveřích, zahlédnu Marka, jak vychází ven a kráčí nám naproti.

Mark je vysoký, normální, hezký muž. Velmi fyzicky silný, velmi tradičně mužný. Vždycky jsem měla slabost pro muže s hezkýma očima a strništěm a myslím, že Gabby taky. Ale skončila s Markem, ztělesněním upravenosti a vyrovnanosti. Patří k těm, kdo chodí do posilovny kvůli zdraví. To mě by nikdy nenapadlo.

Otevřu dveře od vozu a popadnu jednu z tašek. Gabby vezme druhou. Mark se s námi potká u auta. „Hannah!" zvolá a obejme mě. „To jsem rád, že tě zase vidím." Vytáhne z kufru zbytek zavazadel a zamíříme do domu. Rozhlédnu se po obývacím pokoji. Neutrální barvy a dřevo. Jistota, ale taky nádhera.

„Tvůj pokoj je nahoře," řekne Gabby a všichni tři vystoupáme po úzkém schodišti do prvního patra. Je tu velká ložnice a naproti přes chodbu malý pokoj pro hosty.

Gabby a Mark mě uvedou do pokoje a všechny tašky složíme na zem.

Je to malá místnost, ale pro mě tak akorát. Je tu manželská postel s nařasenou bílou prošívanou dekou, stůl a komoda.

Je pozdě a Gabby s Markem musejí být unavení, takže se snažím to neprotahovat.

„Lidi, klidně jděte spát. Já se dokážu zabydlet sama," řeknu.

„Určitě?" zeptá se Gabby.

Trvám na svém.

Mark mě obejme a zamíří do ložnice. Gabby mu slíbí, že za okamžik přijde.

„Jsem vážně šťastná, že jsi tady," řekne mi. „Při všem tom tvém pendlování mezi městy jsem doufala, že se jednou vrátíš. Aspoň na chvilku. Jsem ráda, když tě mám nablízku."

„No, to tedy máš," odvětím s úsměvem. „A asi mnohem blíž, než jsi doufala."

„Nebuď hlupáček," řekne. „Pokud jde o mě, bydli si v našem hostinském pokoji, dokud nám oběma nebude devadesát," dodá. Obejme mě a zamíří do ložnice za Markem. „Jestli se vzbudíš dřív než my, klidně pusť kávovar."

Když slyším, že se za ní zaklaply dveře, vezmu si toaletní taštičku a zamířím do koupelny.

Osvětlení v koupelně je jasné a ostré, někdo by se dokonce mohl odvážit nazvat ho nemilosrdným. U umyvadla je pověšené zvětšující zrcadlo, popadnu ho a přitáhnu blíž k obličeji. Vidím, že si potřebuju nechat vytrhat obočí, ale celkem vzato není moc na co si stěžovat. Když zrcadlo vracím zpátky na místo, padne mi zrak na vnější koutek levého oka.

Vypnu prsty kůži ve snaze popřít to, co vidím. Nechám ji vrátit se zpátky. Zírám na kůži a pozorně ji prozkoumávám.

Začínají se mi dělat vrásky.

Nemám byt ani práci. Nemám trvalý vztah, dokonce ani nevím, které město můžu nazývat svým domovem. Nemám ponětí, co chci v životě dělat, nemám ponětí, jaký by měl mít smysl, a ani náznak životního cíle. A stejně mě doběhl čas. Léta, která jsem strávila potloukáním se v různých zaměstnáních a po různých městech, se začínají zrcadlit v mém obličeji.

Mám vrásky.

Nechám zrcadlo být. Vyčistím si zuby. Opláchnu si obličej. Rozhodnu se, že si koupím noční krém a začnu používat denní krém s UV faktorem. A pak rozestelu a zalezu do postele.

Možná že je můj život tak trochu katastrofa. Možná že se někdy nedokážu rozhodnout úplně nejlíp. Ale nebudu tady ležet, zírat do stropu a celou noc se trápit.

Místo toho tvrdě usnu a věřím, že se mi zítra povede líp. Zítra to bude lepší. Zítra si to všechno promyslím.

Zítřek pro mě bude zbrusu nový den.

Vzbudím se v jasném, sluncem zalitém pokoji, protože mi zvoní telefon.

„Ethane!" zašeptám do telefonu. „Je sobota, devět hodin ráno!"

„Jo," řekne svým nakřáplým hlasem, který zní v telefonu ještě drsněji. „Ale ty jsi pořád zvyklá na východní čas. Máš už poledne. Měla bys být vzhůru."

Pořád šeptám. „No jo, ale Gabby a Mark ještě spí."

„Kdy tě budu moct vidět?" zeptá se.

S Ethanem jsem se seznámila ve druháku na střední na školní oslavě. Tenkrát jsem ještě bydlela s našimi. Gabby ten večer dostala nabídku na hlídání a rozhodla se, že si radši něco vydělá, než aby šla tancovat. Tak jsem nakonec vyrazila sama, ne že by se mi chtělo, ale táta si ze mě pořád utahoval, že bez ní nikam nejdu. Šla jsem, abych mu dokázala, že to není pravda.

Skoro celý večer jsem postávala u zdi a zabíjela čas do doby, než budu moct odejít. Nudila jsem se tak, že jsem uvažovala o tom, že zavolám Gabby a přemluvím ji, aby za mnou dorazila, až jí hlídání skončí. Jenomže Jessie Flint tančil celý večer s Jessikou Camposovou přímo uprostřed parketu. A Gabby milovala Jessieho Flinta, toužila po něm od začátku střední. To jsem jí nemohla udělat.

Večer se pomalu vlekl a páry se začínaly v tlumeně osvětlené tělocvičně muchlovat. Pohlédla jsem na jediného dalšího nebožáka, který stál opřený o zeď. Byl vysoký a hubený, s rozčepýřenými vlasy a pomačkanou košilí. Kravatu měl povolenou. Díval se na mě. A pak přešel tam, kde jsem stála, a představil se.

„Ethan Hanover," řekl a napřáhl ruku.

„Hannah Martinová," odpověděla jsem a napřáhla svou, abychom si potřásli.

Chodil do třeťáku na jinou školu. Řekl mi, že je tady jen jako doprovod své sousedky Katie Franklinové, která neměla s kým jít. Katie jsem znala celkem dobře. Věděla jsem, že je lesba a že se s tím ještě neodhodlala svěřit rodičům. Celá škola věděla, že jsou s Teresou Hawkinsovou víc než jen kamarádky. A tak jsem si řekla, že nikomu neublížím, když budu flirtovat s klukem, kterého s sebou vzala jenom jako zástěrku.

Ale docela brzy jsem zjistila, že jsem na to, že je tu s někým jiným, úplně zapomněla. Když pro něj Katie nakonec přišla a naznačila, že už je čas jít, měla jsem pocit, jako by mi brali něco, co je moje. Chtěla jsem po něm natáhnout ruku, popadnout ho a přivlastnit si ho.

O dalším víkendu uspořádal Ethan party u něj doma a pozval mě. S Gabby jsme obyčejně na velké večírky nechodily, ale přemluvila jsem ji. Sotva jsem vstoupila do dveří, Ethan pookřál. Popadl mě za ruku a představil kamarádům. O tom, kde je Gabby, jsem ztratila přehled už někde u tortillových chipsů.

Brzy jsme se s Ethanem vydali nahoru. Seděli jsme na schodech, bok po boku, a probírali naše oblíbené hudební skupiny. Tam, v temnotě, mě taky políbil, zatímco pod našima nohama se odehrávala divoká party.

„Uspořádal jsem ten večírek jenom proto, abych ti mohl zavolat a pozvat tě," řekl mi. „Je to hloupý?"

Zavrtěla jsem hlavou a znovu ho políbila.

Když mě Gabby asi o hodinu a půl později našla, měla jsem pocit, že mám oteklé rty, a s jistotou věděla, že mám cucflek.

O rok a půl později jsme se spolu – oba poprvé – milovali. Bylo to u něj v pokoji, když doma nikdo nebyl. Řekl mi, že mě miluje, já ležela pod ním a on se mě pořád vyptával, jestli mi to nevadí.

Někdo o svém poprvé říká, že to byla legrace nebo trapas. Nemůžu souhlasit. Moje poprvé bylo s někým, koho jsem milovala, s někým, kdo taky netušil, co děláme. Když jsem měla poprvé sex, bylo to milování. Právě z toho důvodu mám stále pro Ethana slabost.

A pak se všechno zhroutilo. Dostal se na Berkeley. Sarah se dostala do Královské baletní, naši se sbalili a přestěhovali do Londýna. Já se odstěhovala k Hudsonovým. A pak jednoho vlahého srpnového rána, týden

předtím, než mi začal maturitní ročník, nasedl Ethan do auta svých rodičů a odjel do severní Kalifornie.

Vydrželo nám to do konce října, než jsme se rozešli. Tenkrát jsme se navzájem ujišťovali, že to je jenom kvůli špatnému načasování a velké vzdálenosti. Říkali jsme si, že se k sobě v létě vrátíme. Říkali jsme si, že se nic nezmění, že jsme stále spřízněné duše.

Ale nijak se to nelišilo od dalších podobných příběhů, které se odehrávají každý podzim na všech vysokých.

Začala jsem uvažovat o školách v Bostonu a v New Yorku, protože z východního pobřeží by bylo jednodušší létat do Londýna. Když se Ethan vrátil na Vánoce, chodila jsem s klukem, co se jmenoval Chris Rodriguez. Když přijel Ethan domů v létě, chodil s dívkou jménem Alicia Fosterová.

Dostala jsem se na Bostonskou univerzitu a to byl poslední hřebíček.

Brzy nás dělilo skoro pět tisíc kilometrů a my neměli žádný plán, jak tu vzdálenost zkrátit.

Občas jsme se s Ethanem potkali, sem tam si zavolali, párkrát si zatančili na svatbách našich společných kamarádů. Ale vždycky mezi námi bylo nevyřčené napětí. Stále jsme měli pocit, že jsme náš plán nedotáhli do konce.

Pořád, i po všech těch letech, mám pocit, že pro mě něco znamená. I když jsem se z rozchodu dostala, nikdy jsem nedokázala tu jiskru v sobě uhasit úplně, jako by to byl plamínek, který zůstává slabý a pod kontrolou, ale je stále velmi živý.

„Už jsi v tomhle městě dvanáct hodin, jestli správně počítám," říká Ethan. „A kčertu s tím, jestli tě tu nechám dalších dvanáct hodin, aniž bychom se potkali."

Zasměju se. „No, myslím, že to vyjde jen taktak," odpovím mu. „Gabby říká, že zná jeden bar v Hollywoodu, kam bychom mohli dneska večer vyrazit. Pozvala pár kamarádů ze střední, abychom se všichni zase viděli. Prý na kolaudačku. Což nedává smysl. No nic."

Ethan se zasměje. „Pošli mi kdy a kde a já tam budu."

„Bezva. Tak jo."

Začnu se loučit, ale ještě mi skočí do řeči. „Hele, Hannah," řekne.

„Copak?"

„Jsem rád, že ses rozhodla vrátit domů."

Zasměju se. „No, už mi docházela města.“
„No, nevím,“ odpoví. „Já si spíš říkám, žes dostala rozum.“

Vytahuju věci z kufru a házím je kolem sebe. „Přísahám, že to uklidím," říkám Gabby a Markovi. Jsou už přichystaní a čekají u dveří hostinského pokoje. Jsou připraveni už aspoň deset minut.

„Nejdeme na módní přehlídku," ozve se Gabby.

„Je to můj první večer v Los Angeles," připomenu jí. „Chci vypadat dobře."

Měla jsem na sobě černou košili a černé džíny, dlouhé náušnice a samozřejmě vysoko vyčesaný drdol. Ale pak jsem si pomyslela, víš co, už nejsi v New Yorku. Tohle je L.A. Odpoledne bylo venku patnáct stupňů.

„Jenom hledám tílko," řeknu. Začnu se probírat oblečením, které už jsem stihla rozházet po pokoji. Najdu modrozelené volné tričko na ramínkách a hodím ho na sebe. Obuju si černé jehly. Kouknu na sebe do zrcadla a upravím si drdol. „Slibuju, že všechno uklidím, až se vrátíme."

Vidím, jak se Mark směje. Jojo, tuší správně, sliby chyby. Když se ho Gabby ptala, jestli tu můžu bydlet, bezpochyby ho na to připravovala tím, že řekla: „Nejspíš se tu budou všude válet její věci." A já vůbec nepochybuju, že prohlásil, že to nevadí. Takže si nepřipadám tak blbě.

Ale myslím, že proto se Mark nesměje. Řekne: „Na to, jaký jsi chaotik, ti to docela sekne."

Gabby se usměje nejdřív na něj a pak na mě. „To ano. Úplně zářiš." Vezme za kliku a pak dodá: „Ale hodnotu ženy neměříme podle jejího vzhledu." Nemůže si pomoct. Tahle její politická korektnost je prostě součástí toho, kdo je. Kvůli tomu ji mám tak ráda.

„Děkuju vám oběma," řeknu a zamířím za nimi do auta.

Když dojedeme do baru, vládne tam zatím docela klid. Gabby a Mark se posadí a já nám jdu pro pití. Pro Marka a pro sebe objednám pivo a pro Gabby sklenku chardonnay. Stojí mě to dvacet čtyři dolarů, vezmu to kreditkou. Nevím, kolik peněz mám na účtu, protože se bojím podívat. Vím ale, že mám dost na to, abych dokázala pár týdnu vyžít a sehnat si byt. Nechci škudlit, zvlášť když byli Mark s Gabby tak hodní a poskytli mi přístřeší, takže to hodím za hlavu.

Zanesu piva k našemu stolu a vrátím se pro Gabbyino víno. Když jsem zpátky, vidím, že si k nám přisedla další žena. Vzpomínám si, že jsem ji před pár lety potkala na Gabbyině a Markově svatbě. Mám za to, že se jmenuje Katherine. Před několika lety běžela newyorský maraton. Na obličeje a jména mám pamatováka. Snadno si zapamatuju podrobnosti o lidech,